

Arrest

nr. 158 815 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2015 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer, die verklaart te heten:

(..)

In voorkomend geval, ALIAS:

- *De genaamde S., M. geboren op 15.12.1994 te Nigeria van Nigeriaanse nationaliteit*
- *De genaamde S., N.*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 15/10/2014)

Betrokkene werd op 15/10/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld en een 2de maal op 18/12/2013 door de Correctionele rechtbank van Gent voor 6 maanden wegens diefstal met braak. Daarnaast maakt betrokkene nog het voorwerp uit van verschillende PV's:

- 00497214-NL.53.FC : Belaging
- 04514514-CH.36.L1: Wapen, Munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer
- 04512114-CH.11.L1: Zware diefstal
- 00682014-CH.43.L2: Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 00519114-CH.53.L2: belaging
- 01781913-CH.37.L2: Verkrachting
- 01822113-CH.53.L2: Belaging
- 06843313-CH.11.L1: Afpersing
- 16313712-AN.43.LB: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke vernielingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 02285312-GE.11.LA: zware diefstal

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene verklaart een vriendin (V. C. (...)) te hebben in België. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat de bevalling voor oktober 2015 zou zijn (betreft een gerucht dat de politie vernomen heeft en op het verslag vermeld heeft maar niet door de betrokken persoon werd verklaard). Na navraag bij stad Brugge blijkt dat er nog geen wettelijke samenwoning/huwelijk werd geregistreerd en geen erkenning van het ongeborn kind is gebeurd. 'Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongeborn kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongeborn kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeborn kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).'

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere

dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 31/03/2010 een asielaanvraag ingediend. Betrokkene deed op 10/10/2014 afstand van zijn asielaanvraag. Op 10/10/2014 kreeg betrokkene een beslissing tot verlaten van het grondgebied (bijlage 13, geldig 30 dagen). Dit werd hem betekend op 15/10/2014

Betrokkene werd op 15/10/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld en een 2de maal op 18/12/2013 door de Correctionele rechtbank van Gent voor 6 maanden wegens diefstal met braak. Daarnaast maakt betrokkene nog het voorwerp uit van verschillende PV's:

- 00497214-NL.53.FC : Belaging
- 04514514-CH.36.L1: Wapen, Munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer
- 04512114-CH.11.L1: Zware diefstal
- 00682014-CH.43.L2: Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 00519114-CH.53.L2: belaging
- 01781913-CH.37.L2: Verkrachting
- 01822113-CH.53.L2: Belaging
- 06843313-CH.11.L1: Afpersing
- 16313712-AN.43.LB: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke vernielingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 02285312-GE.11.LA: zware diefstal

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene verklaart een vriendin (V.C. (...)) te hebben in België. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat de bevalling voor oktober 2015 zou zijn (betreft een gerucht dat de politie vernomen heeft en op het verslag vermeld heeft maar niet door de betrokken persoon werd verklaard). Na navraag bij stad Brugge blijkt dat er nog geen wettelijke samenwoning/huwelijk werd geregistreerd en geen erkenning van het ongeboorne kind is gebeurd. 'Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongeboorne kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongeboorne kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeboorne kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).'

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene werd door de stad Charleroi geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 15/10/2014)

Betrokkene werd op 15/10/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld en een 2de maal op 18/12/2013 door de Correctionele rechtbank van Gent voor 6 maanden wegens diefstal met braak. Daarnaast maakt betrokkene nog het voorwerp uit van verschillende PV's:

- 00497214-NL.53.FC : Belaging
- 04514514-CH.36.L1: Wapen, Munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer
- 04512114-CH.11.L1: Zware diefstal
- 00682014-CH.43.L2: Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 00519114-CH.53.L2: belaging
- 01781913-CH.37.L2: Verkrachting
- 01822113-CH.53.L2: Belaging
- 06843313-CH.11.L1: Afpersing
- 16313712-AN.43.LB: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke vernielingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 02285312-GE.11.LA: zware diefstal

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene verklaart een vriendin (V. C. (...)) te hebben in België. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat de bevalling voor oktober 2015 zou zijn (betreft een gerucht dat de politie vernomen heeft en op het verslag vermeld heeft maar niet door de betrokken persoon werd verklaard). Na navraag bij stad Brugge blijkt dat er nog geen wettelijke samenwoning/huwelijk werd geregistreerd en geen erkenning van het ongeborn kind is gebeurd. 'Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongeborn kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongeborn kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeborn kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).'

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM."

1.2. Op 27 mei 2015 wordt verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer, die verklaart te heten:

(..)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/05/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15/10/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Daarnaast werd betrokkene op 15/10/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld en een 2de maal op 18/12/2013 door de Correctionele rechtbank van Gent voor 6 maanden wegens diefstal met braak. Daarnaast maakt betrokkene nog het voorwerp uit van verschillende PV's:

- 00497214-NL.53.FC : Belaging
- 04514514-CH.36.L1: Wapen, Munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer
- 04512114-CH.11.L1: Zware diefstal
- 00682014-CH.43.L2: Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 00519114-CH.53.L2: belaging
- 01781913-CH.37.L2: Verkrachting
- 01822113-CH.53.L2: Belaging
- 06843313-CH.11.L1: Afpersing
- 16313712-AN.43.LB: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke vernielingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 02285312-GE.11.LA: zware diefstal

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene verklaart een vriendin (V. C. (...)) te hebben in België. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat de bevalling voor oktober 2015 zou zijn (betreft een gerucht dat de politie vernomen heeft en op het verslag vermeld heeft maar niet door de betrokken persoon werd verklaard). Na navraag bij stad Brugge blijkt dat er nog geen wettelijke samenwoning/huwelijk werd geregistreerd en geen erkenning van het ongeborn kind is gebeurd. 'Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongeborn kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongeborn kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeborn kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).' Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

- ☐ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15/10/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Charleroi geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Daarnaast werd betrokkene op 15/10/2012 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot 2 jaar gevangenis wegens diefstal met geweld en een 2de maal op 18/12/2013 door de Correctionele rechtbank van Gent voor 6 maanden wegens diefstal met braak. Daarnaast maakt betrokkene nog het voorwerp uit van verschillende PV's:

- 00497214-NL.53.FC : Belaging
- 04514514-CH.36.L1: Wapen, Munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer
- 04512114-CH.11.L1: Zware diefstal
- 00682014-CH.43.L2: Opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 00519114-CH.53.L2: belaging
- 01781913-CH.37.L2: Verkrachting
- 01822113-CH.53.L2: Belaging
- 06843313-CH.11.L1: Afpersing
- 16313712-AN.43.LB: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke vernielingen
- 06567312-CH.43.L1: opzettelijke slagen en/of verwondingen
- 02285312-GE.11.LA: zware diefstal

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene verklaart een vriendin (V. C. (..)) te hebben in België. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou zijn en dat de bevalling voor oktober 2015 zou zijn (betreft een gerucht dat de politie vernomen heeft en op het verslag vermeld heeft maar niet door de betrokken persoon werd verklaard). Na navraag bij stad Brugge blijkt dat er nog geen wettelijke samenwoning/huwelijk werd geregistreerd en geen erkenning van het ongeboren kind is gebeurd. 'Er dient benadrukt worden dat betrokkene geenszins aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de vader zou zijn van het ongeboren kind. Zelfs zo dit het geval zou zijn, kan er ten aanzien van het ongeboren kind geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk maken, juist omdat dit kind nog niet geboren is. Een effectief beleefde gezinssituatie met een ongeboren kind is immers onmogelijk (RVV, nr. 23.598, 25.02.2009).' Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van acht jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan acht jaar."

1.3. Bij arrest nr. 147 225 van 5 juni 2015 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde bestreden beslissingen verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het 'verslag vertrek' van 14 oktober 2015 blijkt dat de verzoekende partij op 14 oktober 2015 onder escorte gerepatriëerd werd naar Nigeria.

2.2. Ambtshalve stelt de Raad ter terechtzitting de vraag naar het actuele belang van verzoekende partij bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder blijkt dat verzoekende partij gerepatriëerd werd op 14 oktober 2015 en aldus zich niet meer op het Belgische grondgebied ophoudt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254).

2.3. Omwille van de vaststelling dat verzoekende partij geacht kan worden het Belgische grondgebied te hebben verlaten en aldus uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan het actueel belang in vraag worden gesteld. De raadsman van de verzoekende partij stelt geen belang meer te hebben bij het beroep met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu kan niet worden vastgesteld dat de vernietiging van voormelde beslissing de verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 mei 2015.

Het beroep wordt verder enkel behandeld voor zover het gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 27 mei 2015.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het inreisverbod

3.1. De verzoekende partij betoogt in haar synthesesamenvatting als volgt:

“(…) EERSTE MIDDEL:

Schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM

Schending van de artikelen 9bis, 43, 62. 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet

Schending van de motiveringsverplichting en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Schending van het algemeen beginsel van de voorzichtigheid

Schending van het hoorrecht

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de redelijkheid en zorgvuldigheid en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU

Eerste onderdeel

Verzoeker deed op 25 februari 2015 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In deze aanvraag werd onder meer vermeld dat verzoeker meer dan vier jaar in asielprocedure zat.

Verzoeker verwees naar de rechtspraak en bestuurspraktijk waarin een asielaanvraag van meer dan vier jaar wordt gezien als een lange asielprocedure, waardoor het recht op regularisatie wordt geopend.

De lange asielprocedure van drie of vier jaar wordt gezien als een voldoende buitengewone omstandigheid, waardoor een regularisatieaanvraag onvankelijk dient te worden verklaard.

Verwezen werd naar de uitspraken van de ministers en staatssecretarissen en naar de rechtspraak omtrent zulke lange asielprocedures.

Evenwel werd door verwerende partij geen antwoord gegeven alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoeker verwijst naar de vaste rechtspraak van Uw Raad, die stelt dat het voortijdig afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, alvorens een antwoord is gegeven op de 9bis-aanvraag een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel. De verzoekende partij weet immers dat de aanvraag wordt geweigerd, maar kent geen enkel motief.

Nochtans werden in de regularisatieaanvraag zeer pertinente middelen ingeroepen, onder meer het recht op een gezinsleven en de zeer lange asielpcedure.

Tweede onderdeel

Verwerende partij hield geen rekening met de zwangerschap van de vriendin van verzoeker en met het feit dat verzoeker zijn kind erkende.

Meer nog, in de bestreden beslissing stelt men foutief dat zulke erkenning niet gebeurde. Dit standpunt is uiteraard manifest onjuist.

Verwerende partij was bovendien op de hoogte van de erkenningsakte, die haar door Mr. G. werd overgemaakt.

De bewering dat verwerende partij zich zou hebben ingelicht over de familiale situatie van verzoeker, is dan ook niet geloofwaardig.

Verwerende partij deed haar onderzoek minstens niet zorgvuldig.

Verzoeker zal binnenkort vader worden van een Belgisch kind, waarna hij verblijfsrecht zal kunnen bekomen op grond van artikel 40ter Vr. W.

Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder hiermee afdoende rekening te houden, maakt dan ook minstens een motiveringsfout uit.

Derde onderdeel

Verwerende partij stelt dat uit de aard, de ernst, de recentheid in de tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en dat het feit dat betrokkene een vriendin zou hebben en eventueel vader zou worden van een kind niet weerhouden kan worden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Verzoeker werd veroordeeld voor de Correctionele Rechtbank van Gent op 15 oktober 2012 en op 18 december 2013.

Hij werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen (1 j en 6m) die hij heeft uitgezeten.

De feiten dateren ondertussen van drie jaar geleden.

Er is geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer voor het belang van de samenleving.

Verzoeker heeft zijn leven gebeterd en heeft zich al vele jaren niet meer schuldig gemaakt aan misdrijven.

Verzoeker heeft nu een serieuze relatie en zal vader worden. Hij heeft zijn leven helemaal veranderd.

Verzoeker verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het EVRM, geciteerd in het verzoekschrift, met name het arrest Uner, waaruit blijkt dat een belangenafweging moet gemaakt worden ingeval van mogelijk gevaar voor de openbare orde. Het belang van de staat moet afgewogen worden met de belangen van verzoeker en diens gezin.

In casu werd slechts met de belangen van de Belgische staat rekening gehouden.

Een loutere verwijzing naar de vonnissen van de Correctionele rechtbank kan niet volstaan als belangenafweging.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissingen houden niet afdoende rekening met het recht op een familie- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker woont officieel samen met zijn vriendin en zij is zwanger van zijn kind.

Dit is zeer duidelijk een kerngezin dat door artikel 8 EVRM beschermd wordt.

De bestreden beslissing maakt geen afdoende belangenafweging tussen het recht op een gezinsleven, beschermd door artikel 8 EVRM, met inbegrip van het hoger belang van het (ongeboren kind) en de mogelijke schade voor de openbare orde.

Vijfde onderdeel

Er wordt aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient rekening gehouden worden met de omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker, onder meer met het familieleven.

Het onderzoek naar het familieleven van verzoeker dient rigoureus te gebeuren, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en de RVV.

In casu werd geen rekening gehouden met de zwangerschap van mevrouw V. (..) en met het ongeboren kind.

Een inreisverbod van 8 jaar betekent dat de heer S. (..) niet alleen de bevalling zal missen maar dat hij ook zijn kindje niet zal zien opgroeien. Mevrouw V. (..) kan onmogelijk naar Nigeria verhuizen omdat zij haar leven heeft opgebouwd in België, maar ook omwille van de veiligheidssituatie in Nigeria.

De FOD Buitenlandse Zaken geeft aan dat: "De verkiezingen (voor de président; hef parlement en de deelstaten) in Nigeria zijn relatief rustig verlopen, maar verhoogde waakzaamheid is nog altijd geboden. Plaatsen die gefrequentieerd worden door partijmilitanten dienen gemeden te worden.

Alle reizen naar de deelstaten Niger, Kaduna, Plateau, Nassarawa, Borno, Adamawa, Combe, Yobe, Bauchi, Jigawa, Kano, Katsina, Zamfara, Kokoto en Kebbi worden formeel afgeraden.

De regering tracht evenwel de terroristische activiteiten te isoleren in de drie noordoostelijke deelstaten, waar alle verplaatsingen onmogelijk zijn (Borno, Yobe, Adamawa).

Als gevolg van de terroristische acties vinden er bovendien in een aantal andere noordelijke deelstaten zeer strenge politiecontroles plaats.

Het aantal ontvoeringen in het deltagebied en voor de kust bij de Nigermonding, stijgen. Alle niet-essentiële reizen naar de Nigerdelta (Akwa Ibom, Bayelsa, Abia, Imo, Delta, Rivers) worden dan ook afgeraden.

Ook in de omgeving van de federale hoofdstad Abuja kwamen aanslagen voor. Hoewel de aanslagen tot op heden niet gericht zijn op Westerse doelwitten, is verhoogde waakzaamheid te allen tijde geboden. U wordt aangeraden grote menigtes, demonstraties, samenscholingen, openbare evenementen en drukbezochte locaties te mijden, de berichtgeving in de media te volgen en u te informeren over de actuele (lokale) ontwikkelingen alvorens af te reizen.

In alle delen van het land kunnen zich onverwachts etnische of religieuze spanningen voordoen. Het is ten eerste aangeraden uit de buurt van ongewone volksoplopen en samenscholingen te blijven.

Bedreigingen per telefoon of per SMS, waarbij grote sommen geld worden geëist, komen nog steeds voor. Telefoonnummers worden best niet meegedeeld aan onbekenden.

Om ons in staat te stellen onze consulaire dienstverlening nog beter te organiseren, raden wij ook aan uw reis te registreren via [www. travellersonline. diplomatie, be.](http://www.travellersonline.diplomatie.be)

Terreure dreiging

Sinds 2009 is de islamitische terroristische groep Boko Haram actief in het noorden en het centrum van het land. Er vonden ook acties plaats in de hoofdstad Abuja. De groep pleegt aanslagen tegen kerken, hotels, bars, markten, kranten, politiekantoren en regeringsgebouwen.

Sinds kerstmis 2011 houdt de groepering het hele noorden in haar greep. De regering kan het terroristische geweld vooralsnog niet indijken. Ook het centrum van het land lijdt onder de terreure dreiging. De grote hotels in Abuja (Hilton, Sheraton, Nicon) kregen terroristische bedreigingen maar hebben bijkomende maatregelen genomen ter beveiliging van hun infrastructuur. Hetzelfde geldt voor alle ambassades.

Op alle religieuze feesten, islamitische zowel als christelijke, is de kans op aanslagen reëel.

De olierijke Niger Delta is al jaren een gebied waar gewelddadige conflicten wijdverspreid zijn. Ontvoeringen (onder meer van buitenlandse werknemers) door militante groepen komen er frequent voor. Ook aanslagen en gewapende overvallen op olie- en gasinstallaties, kantoren en basiskampen van buitenlandse firma's waren een probleem. Hoewel MEND - de voornaamste terroristische groep in de zuidelijke regio - de amnestiemaatregelen globaal lijkt te respecteren, werd er onlangs opnieuw melding gemaakt van ontvoeringen en aanslagen.

Criminaliteit

Lagos

Reizigers die in Lagos aankomen, dienen bijzonder oplettend te zijn. Bij aankomst op de luchthaven laten zij zich het best afhalen door iemand die zij kennen en die voor veilig vervoer naar de stad kan instaan. Het traject van het luchthavengebouw naar de nieuwe parking wordt gefrequentieerd door dieven en overvallers. Verschillende bronnen maakten ook gewag van ontvoeringspogingen van buitenlanders. Daders waren telkens personen die zich als agenten van protocoldiensten of douane voorstelden.

Sommige migratie- of anti-drugsambtenaren deinsden er in het verleden niet voor terug reizigers te intimideren door lastige vragen te stellen over hun identiteit of bagage. Doel is telkens geld af te troggelen. Reizigers moeten beleefd blijven, maar daar in de mate van het mogelijke niet op in gaan.

Criminaliteit in de rest van Nigeria

Gewelddadige criminaliteit (gewapende overvallen, kidnappings, carjackings) komt in vele delen van het land voor, maar vooral in Lagos, Abuja, het noordoosten en de Niger Delta. Soms worden die misdaden gepleegd door personen die een politie- of legeruniform dragen. Inbraken gebeuren vaak door zwaar bewapende gangsters.

Dieven schrikken er in Lagos, Abuja en Port Harcourt niet voor terug horecazaken, supermarkten en apotheken binnen te vallen, waar ze de klanten - onder bedreiging van wapens - verplichten geld,

juwelen en waardevolle bezittingen af te geven. Vooral grensovergangen en douaneposten zijn een geliefkoosd doelwit voor diefstallen, aftroggelarij en bedreigingen.

In Abuja is het aangeraden de weg tussen de luchthaven en de stad niet alleen af te leggen en zeker 's nachts te vermijden.

Een stilstaand voertuig kan altijd overvallen worden, ook in een file. Overvallen of nepcontroles met misdadige intenties komen regelmatig voor, vooral op de verbindingswegen tussen steden.

Het wordt ten stelligste afgeraden 's nachts te rijden. Alle autoportieren en -ramen blijven best permanent gesloten. Bij langere verplaatsingen moet men zich ervan vergewissen dat het vervoermiddel zich technisch in orde is. Gewapende gangsters patrouilleren op de hoofdwegen en overvallen - soms op zeer gewelddadige wijze - gestrande passagiers.

Onbekenden die ongevraagd hun hulp aanbieden hebben dikwijls een crimineel oogmerk. Ga niet in op voorstellen waarbij een beloning in het vooruitzicht wordt gesteld.

De georganiseerde corruptie is wijdverspreid in Nigeria. Geef geen gegevens over uw persoon, uw familie, creditcards of bankrekeningen door aan mensen die u niet goed kent, ook niet in correspondentie of per telefoon.

Het gebeurt niet zelden dat (zaken)mensen het slachtoffer zijn van oplichting door zogenaamde Nigeriaanse zakenlui. Tijdens handelsprospecties is het noodzakelijk voorzichtig te zijn bij het kiezen van lokale zakenpartners en over alle nodige garanties te beschikken vooraleer transacties aan te gaan.

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reis_advies/afrika/nigeria/ra_nigeria.isp

Het zou zeer onverantwoord zijn om van mevrouw V. (..) met haar pasgeboren baby te verwachten zich in Nigeria te vestigen.

Aangezien er in casu geen rechtvaardig evenwicht bestaat tussen het algemeen belang en het belang van de heer S. (..), mevrouw V. (..) en hun toekomstig kind, is het inreisverbod van 8 jaar volkomen disproportioneel.

Overeenkomstig artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbL. 24 december 2008, alf 348, 98 e.v.) in die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker in oktober reeds vader zal worden van een Belgisch kindje. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Tenslotte dient vermeldt te worden dat verzoeker nooit werd vervolgd voor de 12 PV's die geciteerd worden in de bestreden beslissing.

Deze PV's tonen geenszins aan dat verzoeker na zijn laatste veroordeling nog enig misdrijf heeft gepleegd.

Wanneer het openbaar ministerie geen gevolg geeft aan de PV's, dient men er vanuit te gaan dat de heer S. de in de PV's genoemde feiten niet gepleegd heeft.

Een inreisverbod van 8 jaar is, gelet op de situatie van verzoeker, volkomen buitenproportioneel, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Verzoeker zal binnenkort vader worden. Zijn vriendin lijdt enorm onder de situatie waarin haar partner opgesloten is.

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker en zijn vriendin.

Hiermee wordt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden.

Zesde onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikel 5 §2 van het EVRM, dat stelt: "Iedere gearresteerde moet onverwijld en in een taal, welke hij verstaat, op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht."

De heer S. is niet in een taal die hij begrijpt op de hoogte gebracht van de redenen van zijn vasthouding.

Er wordt geen enkel stuk voorgebracht waaruit blijkt dat verzoeker correct werd ingelicht over de redenen van zijn arrestatie.

Zevende onderdeel

Schending van het recht om gehoord te worden

Het hoorrecht werd bekrachtigd in artikel 41 van het Europees Handvest, en et respect voor de rechten van verdediging behoort tot de Europese rechtsbeginselen "wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen"

(EHVJ, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, punten 369-37);

De verwijderingsbeslissing werd genomen in het kader van het Europees recht, daar ze gemotiveerd wordt met verwijzing naar artikel 7, 1 ° Vr. W., een omzetting van de Terugkeerrichtlijn.

De rechten vastgelegd in het Europees Handvest zijn dan ook van toepassing.

In casu werd verzoeker niet gehoord.

Verzoeker werd niet aangemaand om "schriftelijk dan wel tijdens de mondelinge behandeling zijn opmerkingen kenbaar te maken over de gegevens op basis waarvan de overheidsinstantie een voor hem potentieel nadelige beslissing wil nemen" noch om " kennis te nemen tijdens de procedure en zijn standpunt nuttig en effectief kenbaar te maken. Het houdt eveneens in dat de overheidsinstantie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene. " (conclusies advocaat generaal Yves BBOT, in de zaak EHVJ, C-277/11, M.M. t Ierland (§81 en volgende)).

Verzoeker werd niet gehoord en heeft niet kunnen aantonen dat hij zijn kind erkende en dat hij samenwoont met zijn vaste partner. Hij heeft niet kunnen uitleggen hoe moeilijk het voor mevrouw V. (..) zal zijn om hun kindje alleen op te voeden en dat het voor haar onmogelijk is om zich in Nigeria te vestigen. Hij heeft niet kunnen aantonen dat hij zijn leven heeft gebeterd en zich niet langer met criminaliteit heeft ingelaten.

Verzoeker werd niet gehoord, waardoor met zijn recht op gezinsleven, noch met het hoger belang van zijn kindje rekening werd gehouden. (...)"

3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het eerste, tweede en zesde onderdeel van het enig middel niet gericht zijn tegen het inreisverbod maar wel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Nu het beroep onontvankelijk is ten aanzien van voormeld bevel, wordt niet ingegaan op het eerste, tweede en zesde onderdeel van het middel.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.7. Verzoekende partij betoogt dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd van drie jaar geleden zijn en er geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer is voor de samenleving. Zij heeft haar leven gebeterd, zij heeft een serieuze relatie en zij zal vader worden. Zij meent dat *in casu* slechts rekening werd gehouden met de belangen van de Staat en dat een loutere verwijzing naar de vonnissen geen belangenafweging uitmaakt. Zij meent voorts dat haar gezinsleven geschonden wordt wat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat in het bestreden inreisverbod wel degelijk wordt ingegaan op de specifieke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken. Voorts wijst de Raad op hetgeen volgt.

3.7.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar partner en hun ongeborn kind. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar partner inderdaad sinds 7 mei 2015 officieel samenwonen en dat de verzoekende partij het ongeborn kind van haar partner heeft erkend. Gezien de gezinsband tussen echtgenoten en tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dient *in casu* het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven *prima facie* te worden aangenomen. Op een privé-leven beroept de verzoekende partij zich *in casu* niet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). RvV 172 525 - Pagina 11

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat het niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf, maar om een eerste toelating. In dat geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *in casu* niet wijst op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar gezinsleven als dusdanig verhinderen in Nigeria of elders. Zij beperkt zich slechts tot te stellen dat haar partner haar leven in België heeft opgebouwd maar hiermee toont zij niet aan dat het voor haar partner en haar ongeborn kind onmogelijk zou zijn het gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Ook waar de verzoekende partij verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is dit *in casu* irrelevant daar dit slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Gezien de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij haar gezinsleven enkel in België kan verderzetten, maakt zij niet aannemelijk dat er in hoofd van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Zelfs al zou het bestaan van hinderpalen kunnen worden aangenomen, dan nog blijkt een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij om haar gezinsleven verder te zetten in België enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en de openbare orde anderzijds, niet uit de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;

- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142; EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144).

De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de gepleegde inbreuken, maar meent dat zij haar straftijd heeft uitgezeten en dat de feiten ook drie jaar geleden hebben plaatsgevonden. De Raad stelt vast dat de veroordelingen inderdaad reeds dateren van 2012 en 2013. Bijkomend wijst de Raad erop dat blijkens een “*administratief verslag: SIS-seining*” van 26 mei 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, de verzoekende partij geseind staat voor vijf feiten van openbare orde: in vier gevallen dient zij verhoord te worden met bijstand van een advocaat (opzettelijke slagen en verwondingen, belaging, verkrachting en nogmaals belaging), voor één feit (afpersing) staat zij geseind om te worden aangehouden en verhoord met bijstand van een advocaat. De verzoekende partij houdt voor dat zij thans geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, maar de Raad ziet niet in hoe dit betoog te rijmen valt met de vaststelling in de bestreden beslissing dat nog in 2014 voor meerdere feiten, met name tweemaal belaging, “(w)apen, (m)unitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer”, zware diefstal, opzettelijke slagen en/of verwondingen, een proces-verbaal werd opgesteld en deze gegevens tevens blijken uit het administratief dossier. Voor het overige gaat de verzoekende partij niet in op de voormelde criteria van het EHRM. Wat betreft moeilijkheden die de partner van de verzoekende partij zou ondervinden, mocht zij de verzoekende partij naar haar land van herkomst vergezellen, kan verwezen worden naar hetgeen hoger met betrekking tot eventuele hinderpalen werd uiteengezet.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de afweging die de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij in het licht van haar gezinsleven in België en de belangen van de Belgische staat in het licht van een bescherming van de openbare orde, gelet op de in de bestreden beslissing vermelde inbreuken en de gegevens die blijken uit het administratief dossier, niet aan de ‘fair balance’ toets zou voldoen. Zodoende wordt ook geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat aangetoond.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat in de gegeven omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen.

Het onderdeel van het middel gesteund op een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.8. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen is gebleken dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval in deze zaak, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij niet vervolgd werd voor de PV's die opgesteld werden – daargelaten de vraag of deze bewering van de verzoekende partij ook gegrond is – dient de Raad te stellen dat het feit of de PV's al dan niet aanleiding geven tot enige strafrechtelijke vervolging, niet verhindert dat verwerende partij rekening houdt met vaststellingen die geleid hebben tot het opstellen van een PV, zonder dat deze vaststellingen al dan niet aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling. Immers staat het de verwerende partij vrij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.9. In een zevende en laatste onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat “*Verzoeker niet gehoord (werd) en niet (heeft) kunnen aantonen dat hij zijn kind erkende en dat hij samenwoont met zijn vaste partner*”.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met het familieleven van de verzoekende partij en hieromtrent motiveert.

Voorts merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39)

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40)

In casu, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en naar haar familieleven. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat met dit familieleven wel degelijk rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het feit dat zij haar kind zou erkend hebben en dat zij samenwoont met haar partner, het voorts blote betoog dat het voor deze partner onmogelijk zou zijn om zich in Nigeria te vestigen alsook het feit dat zij haar leven zou gebeterd hebben een ander licht had kunnen werpen op de zaak, met name een niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur van het inreisverbod.

3.10. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER